

מפגש 5 - המשך חלק 1 - שאלות על היוצר והתהליך

אני חושב שהיה בני נוער, הם אנשים צעירים כמו חיים באותו עולם ומתמודדים עם אותם זה פשוט. אני חושב שהם חיים.

אם דיברתי על המערכות הגדולות אז אנחנו ילדים להורים של המערכות הגדולות המסורתיות, בסדר? והילדים שלנו, אני חושב שהם חיים בתתי זאנרים.

הם לא מחפשים את זה שהם לא מחפשים הם פשוט הם חיים בקשר הרבה יותר ייחודי עם המציאות. הם מזינים את עצמם בצורה הרבה יותר. ייחודית, סובייקטיבית, עם המציאות. יש להם כל כך הרבה משאבים ויכולות להיות מסופקים. אני לא יודע תגידו לי אתם על הילדים שלכם, אתם מבינים? שבהקשר למה ששאלו דווקא בגלל הרשתות החברתיות. וכל מה שהם עוברים היום הכל כל כך כאוטי ומבלבל, וצריך כמה שיותר לחבר אותם פנימה. לפחות החוצה, כי כל כך רגילים ממנו להיות מוזנים מבחוץ ולהיות מושפעים מכל העבודה הזאת של לעבוד עם וכפר הצלחה ולהבין את הערך של זה. חינוכי.

לתחושות והרצון האופטי ועדיין להיות בקשר עם כל מה שקורה בחוץ, אנחנו בקשר עם זה, פשוט הדרך לעשות איבוד בחדר היא כל הזמן בתשומת לב למה שקורה מבפנים ושהחיים פועלים מבפנים החוצה. כשנותנים לדברים תשומת לב, הם בדרך כלל גדלים. אני חושבת שזה עניין של בחירה מעל אופניות וטוב להציג לנער את האפשרויות. יש נציג אפשרויות, זאת אומרת לקחת גם את המצב בכאודי. אני לא יודע להגדיר כאוטי במציאות. באיזה עוד אפשרות יש? מה אפשר לא לבטל את זה? לקחת את עולם התוכן שהוא צריך להכיר את זה ומתוך זה לייצר אפשרויות. העניין של אפשרויות, שמפתח משהו שהוא לא חד כיווני. אני חושב שזו נקודה מאוד חשובה כי המון פעמים יגיע ילד לחדר או יתאר לכם את המציאות בחדר בצורה נורא חדה. ונורא חד משמעית ואתם עלולים זה אחד המוקשים אתם עלולים להישבות בתוך הסיפור הזה ולחשוב שעכשיו יש מצוקה, ועד שהדבר הזה לא יקרה אמרתי נקודות אחיזה בבודיהזם מייצרות מפתח נפש. אם אני אצטרף אליו, אני כאילו יועץ ועכשיו פתאום גם אני עכשיו תלוי בתוצאה הזאת שהוא רוצה להשיג ואני רואה את עצמי בתור מישהו שאמור לעזור לו. אבל אם אני אומר לו תקשיב אתה, לגבי הבחור יש מה שאמרת, אבל בוא נחזור רגע חזרה פנימה. בוא תגיד לי איזה עוד אפשרות יש. אז יש אפשרות שאתה תיכשל? נגיד חרדה המון פעמים אנשים חרדים מאיזה תוצאה שעלולה לקרות והדרך לפתור חרדה היא המון פעמים לעשות גרנדים אוקי הגעת מחר לבית ספר? לא באת מוכן. הייתה בחינה, לא הצלחת בה. כמה קיבלת אם לא הצלחת בה? לא יודע. 52 52 מופיע 50 ואז אתה עושה לי איזה גראונדינג בסוף ואז יש אפשרות אני מבקש מועד בית ואז מה תעשה במועד במועד ב אני אלמד אני אלמד מתוך המבחן שהיה לי ואז מה יקרה אה אני בטח אשפר את הציון כמה תצליח? לא יודע יותר מזה בכמה נקודות יותר בחמש 10 נקודות יותר לפחות זאת אומרת כל הגראונד הזה בעצם לוקח איזה. התבוננות דרך השתוקקות ואחיזה או דחייה מכישלון למצב שפתאום אנחנו מצליחים להראות לו שיש עוד אפשרויות. ברגע שיש עוד אפשרויות הוא יותר ברגע הזה, כי הוא צריך פתאום להתבונן פנימה, אז הוא צריך לשחרר רגע מהאחיזה הזאת ואז שהוא מתבונן פנימה יכול להיות שהוא מוצא עוד אפשרויות ויכול להיות שהוא מתעקש ולא מצליח. ואז אפשר רק לשאול מה קורה לך בגוף? כמה אתה תלוי בזה, כמה אומלל תהיה, האם זה יקרה וכן הלאה. אבל מקום ששואל איזה עוד אפשרות יש זה התרגול היומיומי של גמישות פסיכולוגית. נשמע כמו. עכשיו אני חושב תוך כדי. הפסטה עושים פירוק זיכרון נשמע כמו סימולציה לפירוק זיכרון שאולי תווה או לא כדי לייצר אפשרויות. בדיוק שאתה חושב כן.

כמו שאלון אמריקאי כמו שאלון אמריקאי.
כשמישהו מדבר אתה אומר רגע איזה, בוא נראה איזה אפשרויות יש.
יש אפשרות שהוא יענה לוואטסאפ הוא לא יענה לוואטסאפ ההורים יסכימו הם לא יסכימו איך תגיב אם הם לא יסכימו דבר ראשון מה יקרה לך בגוף?
כן מי תהיה שם דבר ראשון אני ארגיש ככה מה תרגיש תראה לי אתה עשית ככה תקום תגיד לי מה קרה לך בגוף הרגשתי מקובל למה הרגשת מקווט כי כאילו נרצה להתנגד.
ברגע שאתה עושה את כל העבודה הזאת גם סימולציה מול הורים.
להשיב אותי מול התלמיד או אתה מתבגר מול הנגיד אני אבא שלך, בוא תגיד לי את כל מה שאתה רוצה להגיד בשיחה הזאת.
אנחנו נמן אותו לראות עוד אפשרות של תקשורת שנמנעת ממנו כי הגוף שלו בעצם נכנס למצב של איזה פריז כשהוא מדבר עם.
שככה זה בדיוק.
והוא רוצה להגיד שיש עוד אפשרות והוא לא תמיד יודע להגיד בשפה מה עוד אפשרות ולפעמים אנחנו נלך לגוף כדי שיראה שהאפשרות האחת נובעת מחוויה לא נעימה.
אני כל כך בתוך החוויה הלא נעימה.
אני כל כך נוקשה עכשיו ומקובעת שאני לא מסוגל לראות שום דבר שאדם כועס.
אחד הדברים שקורים לאנשים שכועסים הם לא מסוגלים לעצור.
לא מסוגלים לעצור כי כעס הוא כמו קרון שיוצא מהתחנה הוא מתמלא אדרנלין.
כשאני כשמישהו מתחיל לכעוס כשהורה שוטף את הילד שלו בכעס.
תוך כמה שניות אותו הורה לא יעצור עד שהוא לא יפרוק החוצה את כל האנרגיות הקשות שהוא מחזיק בפנים, מכיוון שזה ממלא אותו באדרנלין, הוא נטען מזה כשמישהו אחר מתרוקן מזה, אז המקום שאומר איזה עוד אפשרות יש.
אבל לפעמים אדם נמצא במקום שהוא ממש לא מספיק.
לא.
הדרך היא להוציא אותו, הוא לא.
עבור החוצה דרך זה שאתה מראה לו עם מישהו אחר היה חבר טוב היה ממליץ לך נניח.
מה עכשיו?
איזה אפשרויות לדמיין איזה?
כשהנחת היסוד היא כל הזמן.
אני לוקח את הילד ומרחיק אותו לראש ואין לו תמיד במקום שהוא מסוגל.
הוא באמת לא מסוגל.
אם הוא תראו אני רוצה לתת לכם דוגמה כי יש לי דוגמה לא רעה.
ממש, אבל נוקשות בקצה שלה זה האו סי די.
אני מתמודד עם בחור בקליניקה בן 19.
ילד מחונן מכיתה ב, אבל הוא גדל בבית שהאבא היה מאמן כדורסל.
והוא הולך עם האבא לכדורסל האימונים, כל התשוקה שלו בחיים זה להיות מאמן כדורסל, אבל אימא שלו שלהיות מאמן כדורסל.
זה לא כזה פרנסתי ברמה הטובה ושהילד מחונן ושהיא שידאג טוב טוב להשתמש בכישורים שהוא ניחן בהם כדי להתקדם בחיים ולהיות משכיל ושהוא יוכל למצוא מקצוע טוב ובעצם היא יצרה לילד מה ספלינט כאילו הלב שלו בכדורסל והמים שלו צריך לדאוג למשהו אחר אבל בגלל באמת שיש לו נתונים טובים.
הוא קיבל הזדמנות להיות עתודאי בצבא, אבל תודעי בצבא עושה קודם כל תואר שנתיים וחצי עושה תואר. אחרי שנתיים וחצי שהוא עושה תואר, אז אחרי שהוא עושה את התואר במקרה הזה במשפטים אז הוא נכנס לשירות קבע שלו לעוד שנתיים משהו.
אותו מאמן כדורסל, אותו ילד שהוא מאמן כדורסל כבר מגיל תיכון, לא משחק כדורסל, הוא מאמן של קבוצה בוגרת, הוא עכשיו מקבל מאמן, הוא בן 19, הוא מקבל קבוצה בוגרת, הוא באמת כישרון.
אבל במקביל, לפני שנה הוא התחיל להיות עתודה.
הוא התחיל ללכת לאוניברסיטה.
עכשיו הוא הולך לאוניברסיטה.
הוא לא מכיר שם אף אחד אז הוא לבד.
הוא פשוט יושב ולומד משפטים, הוא אומר.
אותי הוא לא בשל לתואר ראשון אתה לא בשל לתואר ראשון בגיל 19 כל מי שיושב בחדר הם בני 23 וכאלה קיבלו.
כבר חיו את החיים, קיבלו החלטה והוא לאט לאט סובל והוא סובל ברמה כי הוא לא מוצא.
המים שלו לא מצליח למצוא פיתרון, הוא אומר או שאני.
עוזב את הצבא, אבל הוא לא מסוגל.
הוא ילד שמצליח במערכות הגדולות, הוא ילד הישגי.

הוא ילד מחונן.
פלא בלה הוא לא מסוגל.
זה כישלון הכי גדול מבחינתו וזה בושה.
אז האופציה הזאת לא באמת קיימת וככל שעובר יום הוא נהיה יותר ויותר מוטרד והוא מהילדים האלה שאם עוד שבועיים יש לו עבודה להגיש, אז עכשיו הוא לא יכול להנות מהילדים האלה שהם לוקחים.
הרבה פעמים תראו ילדים בבגרויות לדוגמה.
הם חייבים בבוקר, הם לא יודעים מה לעשות עם עצמם עכשיו הם רואים טלוויזיה, הם מחפשים, הם מחפשים את זה הסחת דעת.
והם יודעים שהם צריכים ללמוד כל הזמן, הם יודעים שהם צריכים ללמוד והם סובלים והם תמיד ימשכו את הזמן שהם צריכים ללמוד.
עוד מעט עוד צעד ילכו, ילמדו, יסיימו ללמוד.
מחר בבוקר הם שוב יהיו באותה חוויית סבל, כלומר בזמן הפנוי שלהם הם בסבל שהם לא לומדים.
ובזמן שהם לומדים הם מיואשים מזה שהדבר הזה לא נגמר אז המים שלו לא מסוגל לראות.
אופק אומר עכשיו אני לבד, כל החברים שלי בצבא.
עוד שנה וחצי הם ישתחררו מהצבא, אני אכנס לצבא, אני בכלא עכשיו בכל עוד הוא חושב ככה מתחילות להיות לו מחשבות כפייטיות, כי ב-20 שאלות הוא אמר מתי ייפסקו המחשבות האלה?
האם יגמרו לי המחשבות הכפייטיות?
אם לא הייתי שואל 20 שאלות לא הייתי יודע שהילד הזה סובל מהאו סי די.
ממש הוא כל כך מתמטי ואנליטי שהוא יושב בחדר והוא כל מגישה שאתה שואל אותו מה שלומך הוא אומר כלום לא השתנה.
הוא לא מסוגל לחיות את החיים עכשיו הדבר הזה עד שהוא לא ימצא לו פתרון.
מבחינתו, הדבר היחיד שהוא יכול לעשות זה לסבול.
ואז התחילה עונת הכדורסל.
אמרתי אוקיי, בוא ניקח את הערכים של הכדורסל, בוא נפנה את תשומת הלב, רק את הכדורסל, בוא נפסיק לדבר בחדר על החוויה שלו באוניברסיטה.
קודם כל גם באוניברסיטה הוא הפסיק ללכת לאוניברסיטה כי אתה לא חייב ללכת לאוניברסיטה.
אז מה הוא מנע מעצמו, מנה מעצמו ליצור יחסים חברתיים, פיזית, להיות בשמש בדשא באוניברסיטת בר אילן, להיות באיזה חוויה שהיא חוויה הוליסטית ובמקום חוויה הוליסטית ובחוויה של דיכוי שהוא צריך רק לעשות את המבחנים.
אבל הוא בודד, הוא אדם או מוודה את עצמו מהעולם, הוא נמנע, הוא נמנע והוא טרוד בתוך העולם.
המחשבות שלו.
זה ממש א' לראות איך הוא עובד נגד מה.
נגד ההורמונים של מדעי המוח.
ואז מצאנו את הכדורסל והכ אם לא היה מגיע כדורסל, אני כבר הייתי באמת במקום בחדר שאני, אני ממש דאגתי לו.
הוא גם בן 19 אז לא יכולתי לדבר עם ההורים שלו כי מעל גיל 18 אני לא יכול לדבר איתם ואימא שלו שואלת מה קורה, אני כותב לה אני לא יכול לענות לך, אבל אני מקווה, אבל אני אומר את זה משפט שתיים כי אני בכל זאת כאילו תקשורת ושירותי.
אז הגיע הכדורסל ואז אמרתי אני אשקיע את כל הפוקוס על הכדורסל ואז אני מדבר איתו על הכדורסל ובחדר.
הוא מספר לי על שיטות משחק ועל איך הוא קנה את השחקן הזה ואיך בתקציב יש לו את השחקן הזה ואיזה חמישיות הוא רואה והוא כותב לי על הלוח ות.
אני כאילו אספר לי רק כדורסל וכל הגוף שלו מתמלא אנרגיה וזה באמת חוויה קשה והוא לא יעזוב את האוניברסיטה.
אבל.
כיכדורסל זה לא מספיק טוב, אז שאלתי אותה מה היה קורה אם לא היה כדור אומר הייתי הולך לארצות הברית עכשיו אם הייתי הולך ללמוד בקולג הייתי הדברים הדברים האלה אפשריים.
אבל אבל.
בכל אופן, כן, במקומות שאתה לא רואה בהם חופש, הסכנה הנפשית מאוד מאוד גבוהה וזה מצב שהוא לא נרדם בלילות ואז הוא לוקח אדילים על הבוקר כדי להתמודד עם זה שיש לו מיגרנות.
אתה רואה את הסימפטומים, קוראים לך מול העיניים ולא תמיד הילד.
אתה תוכל להגיד לו הרמה של פסיכוארדיוישן, להגיד לילד מה הבעיה לא עוזר.
זה כמו שההורים שלנו היו מציגים לנו מה הבעיה זה ממש לא עוזר.
הרעיון הוא כל הזמן היצירתיות ולהיכנס מתחת לתוך החוויה שכן מזינה אותך.
כן נכון נכון נכון קוגניטיב טריטמנט מאוד מאוד עוזר נכון?
כזה ולעבוד עם ולתת לפי השלבים נכון זה ממש להיכנס לתוך המוח מה שעבדתי איתו זה שהוא יתחיל ללכת לאוניברסיטה ואז הוא יספר לי איזה אפשרויות יש.

איפה האפשרות לשבת בהפסקה ואז הוא כבר התחבר לשלושה עתודים נוספים וזה הרבה יותר קל אבל בחופש לו יש לו רק מבחנים זה הדבר שהוא יתמודד איתו.

כן.

מתוך הפער בין אם מישהו באמת רוצה להיות במשהו באמת רוצה לבין מה שהוא עושה בחיים שלו, איפה תמיד אנחנו עושים מה שאנחנו רוצים.

תמיד אנחנו עושים מה שאנחנו רוצים, הוא רוצה.

אמרתי לו אני הבנתי את הספליט שאתה עושה, אתה לא רוצה להיות מאמן כדורסל לבד, אתה משחק אותה כאילו זה הדבר שאתה הכי רוצה, והיית מוכן לוותר על הכל בשביל לעשות את זה, אבל לא באמת אתה ילד מחונן שמגיל צעיר יודע שהוא מאוד מאוד חכם, שיש לך שאיפות ויכול להיות שמה שאתה עושה זה דורש טיפוס עכשיו מאוד מאוד גדול על ההר כי אתה יודע שיום אחד יהיה לך גם את זה.

וגם את זה.

ועכשיו אתה מתמודד עם המחירים של זה, אבל זה מה שאתה רוצה, כי כשאתה מסתכל על אבא שלך היום, איזה קבוצה הוא מאמן, הוא אומר, אני מאמן.

איזו קבוצה שאנחנו לא מכירים בכלל ואיך הוא מתפרנס, הוא אומר.

אימא שלי עובדת, אימא שלי הפרנס ואיך זה גורם לך מה זה גורם לך להגיד?

זה מייצר לנו חרדה בבית.

לגבי כלכלה, לגבי כל מיני דברים אתה יודע למה אתה פה?

כן אני יודע.

רק לא חשבתי שזה יהיה ככה זאת אומרת ואז ההבנה שלי הייתה שהמחשבות הכפייתיות זה לא משהו שהתחיל עכשיו.

זה משהו שנפגש עכשיו עם מצוקה מאוד גדולה, אבל זה משהו שאתה מכיר מאז ומתמיד.

פשוט המערכת של חיברות חסרה לו.

הרי אוניברסיטה זה מערכת חברתית כולנו גילינו בקורונה שהילדים שלנו לא הולכים לבית ספר כדי ללמוד או כדי להחכים בצורה יוצאת דופן, אלא זה מערכת חברתית.

ששומרת עליהם בתוך קהילות, נכון?

אז מה שהוא עשה, וזה קורה להרבה אנשים שהם אנטי חברתיים קצת שהם אומרים למה אני צריך את כל החוויה?

אני אקח רק את זה, וזה קורה גם לגברים עצמאיים.

יש לי חברים עצמאיים שהם נגד השיטה, ובסופו של דבר הם יושבים בבית, לא מתחככים עם אף אחד.

הם חושבים, חשבו רק אני משיג את השקל שלי בדיוק ובסוף הם בודדים ונמנעים ונוקשים.

ולא מצליחים בעצם לייצר מספיק דינמיקות שיש מרו.

אז הנטייה שלו לבד ולסוליסיטיות מאמן כדורסל הוא סוליסט.

לא חלק מקבוצה, אז העבודה שלי איתו בוא תהיה חלק מקבוצה מאוד חכם שאתה סוליסט בוא תהיה חלק מקבוצה וכל הפוקוס שלנו בתהליך הוא להיות חלק מקבוצה והקבוצה הראשונה שאני עובד איתו היא המשפחה שלו כי הוא אח בכור לשני אחים קטנים אז הוא כל הזמן אומר לי אני בחדר לא לא.

זה התא המשפחתי הזה הוא מיקרוקוסמוס למה שאתה עושה בחוץ ואז הצבענו כל הזמן על המקום שבו הוא מנותק בעצם מהסביבה שלו, אומר הכאב הכי גדול שלי, שכל החברים שלי בצבא.

אתה מנותק מהחברים שלך, מהסביבה הזו, אתה מנותק מהמשפחה שלך, בזה שאתה המבוגר הבכור, שלא מתעניין בדברים שהכי הקטנים שלך מתעניינים אתה מנותק מהאוניברסיטה כי למה לי את כל החוויה?

אני אקח רק את זה.

ובכדורסל אתה מאמן שזה אומנם לא מנותק אבל זה סוליסט.

אז חוץ מלבוא אליי לאיזה עוד קבוצות אתה שייך וזה המוטיבציה שלנו והדבר הראשון שעשינו זה שאני המלצתי לאמא הזאת בטלפון לצאת לאיזה חווית טיול משפחתי.

אמא חכמה יצאו לסופ שבוע ביוון 4 ימים כי אני כבר הייתי ממש במקום של דאגה.

מה הוא אמר שהוא כבר לא ישן שוב על 3 שעות שינה ושהוא לא מסוגל לבוא ישב במקום עושה ככה.

רק תן לי לצאת מהמחשבות האלה שתוקפות אותי, ואז אנחנו אומרים באמת מה קורה לאדם שלא משתמש גוף שלו.

כן, הגוף זה איזון נהדר.

עכשיו הוא גם העלה משקל והוא סיפר לי.

הוא סיפר לי על תקופות שהוא היה עושה בהם ספורט.

ואמרתי תראה, הנה מקור אנרגיה זמין בשבילך.

אז זה השלב השני אז אחד זה קבוצות קהילה יחסים זה מעניין כן שתיים זה גוף וכנראה ששלוש סביבה וטבע הם נסעו ליוון.

המשפחה זה גם היה מקור קצת.

אבל לפעמים אתה יושב בחדר ואתה נורא חושש אתה יכול ממש להיות בחשש לאנשים.

בסוף היום זה מאוד מדאיג.

אני ממש פחדתי שהוא יעשה משהו לעצמו.

כן.
נניח לדוגמה, שקשור רגע.
להתחלה לפני הסיפור שלך.
אני רואה את הדברים גם מהניסיון שלי.
אמנות שהיא עילה את השאלות והפיקוד וההרכבה.
מה שהיא עושה, היא גורמת.
שהדברים פשוטים וברורים יותר.
קל יותר להיות אלטרנטיבות ולזכור אלטרנטיבות.
אגב, זה מה שנים זה נוהל מתבגר או מבוגר כאן.
כן.
זה לא כזה מורכב אחרי שמפרקים אתם שאלות.
אני חושב שלפעמים לשאול שאלות תוך כדי שאתה מקשיב זה נורא קשה.
זה נורא קשה לדעת איזו שאלה.
נכון זאת שאלה זאת שאלה.
זאת שאלה מאוד גדולה איזה שאלה עכשיו תעזור לו להתבונן ולא תגרום לו שזה יחלוף ממש מעליו?
לפעמים הדרך הכי טובה היא קודם כל לעשות ג'וינג ברגע שאתה עושה ג'וינג בתחילת פגישה ולא מחכה עם
זה כי לפעמים אתה עושה פייסינג והוא לא איתך.
אתה כאילו ג'וינג זה אומר שכשהוא ייכנס לחדר אותו נער אם אני ישר יתחיל מהחומר הרציני אני ישר אפגוש
את הטרדות שלו.
אני ישר אפגוש כבודות בחדר, יכול שאני צריך להגיד לו מאיפה באת היום הוא בא מרמת גן, הייתי ברמת גן
מאיזה רוצה בעצם לשחרר את המים דמוטרד שלו?
ואולי תוך כדי יעלה משהו ואז אני אגיד כן מה והייתם בסוף שבוע נפגשתם אז הם דתיים לאומיים אז בטח
נפגשתם בבתיים כי אתם לא.
כן, אנחנו יושבים בחדר כמה אנשים בחמש 10, 15 בחדר זה רק אני מנסה לייצר ג'וינינג כדי בעיקר כדי
לשחרר את מערכות ההגנה כדי שנעבור לפייסינג.
זו תהיה החלטה שעשיתי שאני עובר לפייסינג.
אני בג'וינינג מחפש משהו שממנו אני אתחיל.
אני לא רוצה להתחיל פגישה.
במה המצב?
כי למה המצב לא יציתי אנרגיה בחדר?
אני קודם רוצה לייצר אנרגיה בחדר מתוך האנרגיה בחדר הוא יביא לי מלא דברים.
אני אוכל לבחור.
מה נוכל לדבר עליו שיהיה מספיק משמעותי ואז ממנו אני אוכל להתחיל לעשות את הפייסינג ואז מתוך זה
להגיע ללדינג?
כי אם אני אשאל מה המצב?
אני בעצם מחפש משהו כדי להתחיל לעבוד.
אני אתחיל ללחוץ.
הילדים מאוד מאוד לא אוהבים שאתה חוקר אותם.
זה מאוד מרוחק.
זה כאילו אתה מחפש בעיה, גם את זה הם לא סובלים כשאתה מחפש בעיה.
לכן החיבור של ג'וינינג הוא שינוי הפרדיגמה של יחסים בין מאמן ומתאמן היא מתבגר והבלתי אמצעיות
ורובכם יש לכם את הקישור הזה להיות בלתי אמצעיים, לדבר בתקשורת כזאתי שמצליחה להיות בקצבים
שונים ומייצרת דינמיקה ואינטואיציה היא הדרך שלכם גם להתחבר, אבל גם לבחור בעצמכם דרך איזה דלת
או דרך איזה שאלה.
יהיה נכון להתחיל אם אתם תתחילו מהר מידי.
טוסיק או אדיוק ויכול להיות שאתם תפגשו אותי.
וסוג של הצמי הכוזב יופיע, והוא ישתתף פעולה בתור עצמי כוזב גם משם.
יכול להיות שעם הזמן תקבלו מידע, אבל אתם תעשו את זה מעשרים דקות אחרי תקנת הפגישה.
זה לוקח את החדר הזה והופך אותו.
את היחסים בינינו.
אתם זוכרים את המפגש הראשון שראינו?
מה מה עובד בתחום הטיפול שאמפטיה?
זה 30% ממה שעובר ההקשר הטיפולי.
מה שאיפעת מדגישה פה שאם הוא יכנס במחשבות.
שאני שואל מה המצב ואז מחפשים בעיה ואז אני מנסה לפתור אותה הוא לא נהנה.
אני לא יודע לפתור בעיות, זה לא החיים שלי, אני יודע לעזור לך להתבונן או לשים את תשומת הלב על משהו
שהצלחתי לראות דרך השפה דרך התחושות הג'ויילינג הזה בהתחלה הוא הכרחי ואז כשהוא שומר על זה

באזור של התא, הכדור יכול לשמור על זה לרגע מסוים או לתקופה מסוימת שהכדור משפיע ואז זה באמת כאילו רואים בגרף של המצבים הרגשיים של אותו אדם. אם הוא נמצא במשבר או במצוקה זה מאוד עוזר לו. שבתקופה הזו יהיה גשר זה כאילו אל תהיה אל תחיה עכשיו. את כל העצימות של הרגשות והכאבים בוא נעזור לך נשטיח את זה. אבל זה גם לא יהיה. אבל הרעיון או שאתה תלמד לעשות את זה. לבד לכן לצד טיפול רגע זה חשוב לצד טיפול פסיכיאטרי, טיפול רגשי זה הדבר הכי משלים והכי מתאים לטיפול פסיכיאטרי מלא פסיכיאטרים. אני מקבל המלצות מהפסיכיאטר הזה, אני לא מכיר אותם אבל הם יודעים שטיפול רגשי זה 1000 בית. זאת אומרת טיפול רגשי הפך להיות משהו. למה אנחנו עובדים בתיכונים וכל כך טוב כי טיפול רגשי זה משהו שכולם יכולים להנות ממנו. והוא באמת תומך בדור שהשימוש שלו בכדורים פסיכיאטריים בגלל הפרעת הקשב. שהיא קשורה גם במהפכה הטכנולוגית, אז החיבור אצל ילד בין יש לי בעיה ליש כדור מתחיל בכיתה גימל. בחינוך כן האוטונומי שאומר שיש לך בעיה יש כדור, אז אם פתרנו את זה ככה אז שיש לי בעיות רעב יש כדור ושיש לי בעיות משקל אז יש כדור. ואת הדבר הזה אתה רוצה לשנות בחיבור הזה שאתם תראו את זה גם אנחנו נדבר על אינטק ואיך עושים שיחות רקע עם מורים, אבל אתם תראו איך בעצם יש הפנמה לפעמים של התנהגויות מהסוג הזה. ולהבין שבאמת יש מצבים ופה צריך להיות באמת מאוד עמנונות. כמו הנער הזה שאתה מתאר שאנחנו לא יודעים כמה שנים היינו לו חרדות, נכון, נכון, מי? ואם לעבוד איתו ברמות האלה, באמת יש לנו את היכולת וזה מספק. אולי יש מצבים שבאמת צריך לשלוח לראות הבחנה פסיכיאטרית, אז אנחנו ממש נדבר על זה היום. צריך להיות פה. אני 100% איתך רק גם על אף ההרצאה הקודמת שהיא קשורה יותר לחיים שלנו כמבוגרים שאולי זה גם עונה למיכל זאת דיברתי יותר על החיים שלנו כמבוגרים. רגע. ולהגיד שנכון המקום הזה אנחנו מכירים את היכולות שלנו ואנחנו מכירים גם במגבלות שלנו והמון פעמים במצבים כמו עם הנהר הזה זה על הגבול של להגיד אני רוצה שתלך לחוות דעת, פסיכיאטרית. חוות דעת פסיכיאטרית זה לא לרשום לך כדור. חוות דעת פסיכיאטרית עולה בין 2000 לשלושת אלפים לארבעת אלפים שקל אצל התובעים, וזה מישהו שיישב איתך שעתיים וחצי ובעצם יכתוב את סיפור חייך דרך הסימפטומים הפסיכו נפשיים. זה מלמד מאוד כשתקראו חוות פסיכיאטריות. זה מאוד מלמד לפעמים יגיע אליכם מתאמן והיום אנחנו נעשה אינטיק ונראה שאנחנו מבקשים בעצם אבחונים כי זה טוב לנו לקרוא אבחונים פסיכו דיגניים זה טוב לנו לקרוא אבחונים פסיכיאטרים וכשיש לך אבחון פסיכיאטרי או חוות דעת פסיכיאטרית או שיש לך טיפול תרופתי. זה דבר שתומך בטיפול רגשי. זה אומר שיש שם משהו, גורם סיכוני ואתה שם כדי להיות טיפול משלים. טיפול רגשי הוא טיפול משלים. אני רוצה לשאול. כמה, כי אחר כך זה מספיק. כן. נשים לקבל פרימה אני הולכת עכשיו לרופא. אני רוצה גם שיתנו לי כי גם אני בדיכאון. אוקיי כאילו אני לא יודעת. לא הגבת מתי צריך להשיג את זה. באמת זה מעבר לתחום שלנו. מתי להפסיק את זה? אנחנו מבינים שבתוך התקופה הזאת שאנשים לוקחים, נוטלים כדור, אנחנו רוצים לעזור להם לבסס, לבנות חוסן, משמעות, ליווי בזמן שאתה זה נהדר, כי מה שקורה הנטייה היא על פריזמה זה כדור מדהים. ראיתי ילדים על גבול של הפרעות אישיות. על גבול שלוקחים פריזמה ולתקופה מסוימת וזה מיישר אותם. תקופה מסוימת כי מה שיקרה זה שהסבילות של המח לכדור תקה ואם היא תקכה הם יחזרו. ממש אמרתי ראיתי אותך על 10 מיליגרם היה נהדר למה צריך 20? לא, אני צריכה 30. כי ההתמכרות לתלות בתוך הכדור היא כל כך גבוהה, ואז מה שקורה ראיתי חוסר איזון.

שזה מייצר כי אני אניד לכם שאנשים למה חוות דעת פסיכיאטרית היא חשובה כדי שירשמו לך את מה שאתה באמת צריך.

ראיתי אנשים שציפרלקס נקחו אותו לא נכון. ושמעתי תיאורים מזוויעים בחדר, אז אני אומר, הדבר הזה דורש קודם כל חוות דעת פסיכיאטרית ולא. נכון הרופא משפחה נותן אבל אם אתה נותן צ'יפרלקס ב-5 מיליגרם יותר ביום אחד אתה אנשים תיאר לי באמת אני אחסוך מכם את התיאורים האימתיים שיכולים לקרות כי זה חוסר איזון מוחי. הדבר הזה הוא נורא נורא עדין. לאזן.

אז שלא נרשם לך תרופה מספיק טובה. היה לי חבר שעבר תהליך גירושים קשה. שלחתי אותו, אמרתי לו תקשיב, זה שווה לך כל שקל שלפחות תמצא את התרופה הפסיכיאטרית הטובה והוא הלך לחוות דעת פסיכיאטרית.

שילם המון כסף, זה לא כדור במשך חודש וחצי הוא היה מאוזן. בחודש וחצי האלה הוא הכיר מישהי. אחרי חודש וחצי הפסיק עם הכדור, הוא אומר אני לא רוצה את זה. זה עשה אותי זומבי וכל מיני דברים, אבל זה איפשר לי רגע להשתלט על החיים שלי. אבל ילד, תחשבו מה הוא יודע. כן, עכשיו ההורה לפעמים.

הפריזמה הוא באמת זה כדור חזק אבל אתם תראו שחודשיים 3 4. יהיה שינוי מינון ברגע שיהיה שינוי מינון זה מאוד רגיש שמה שהצליח לך אתמול יכול להיות שעכשיו הוא עושה לך שיבוש אבל שוב קטונתי מלהבין בתחום הזה. ישראל אם נהיה מוכשרים בלי. ומנסים להפיק. את כולם. בדיוק, זה בדיוק כן. זה.

בסוף אנחנו אומרים שהסרטונים והדופמין אנחנו צריכים לייצר אותם. אוקיי, אם הם לא למדו איך לייצר את השלווה הזאת או את הסיפוק, הדבר העצוב הוא שנעלמים שם דחפים ניחשה שאני נותן לך סרטונים ולא נתן לו לברוח. אבל אתה לא מחפש מוטיבציות כי אתה כאילו זומבי אוקיי. אבל בתוך המקום הזה להיות בעיבוד רגשי. ובליוי רגשי זה מאוד תומך ומשלים. לנו את המחלה השנייה בשנים. משנה תודעה, אז מישהו שואל, לוקח כדור, יכול לעשן וזה נותן פחות או יותר את. אני אניד לכם. וייד קנאביס.

הוא נרשם לילדים עם הפרעות קשב, הוא פסיכיאטר ממש אמר לי בצורה הזאת זה התרופה הטבעית. לאנשים, אני מדבר על מתבגרים 15, 16 ומעלה לאנשים אנשים עם הפרעות קשב מוצאים דרך הוידמה פתאום הם מאטים, פתאום הם פחות תגובתיים כי מתחולל פה משהו בפנים שתופס את המיקוד שלהם. אני כמובן לא מעודד את זה, אבל אני אומר הנטייה הטבעית של אנשים עם הפרעות קשב לדופמין הוא אדיר. אתם שמעתם על. אוננות, קניות, עישון, כל תן להם משהו. שהם יכולים לחשוב עליו שהם יעשו אותו להיות בתוך החוויה, זה מתגמל אותם נורא מהר. זה דופמין שלפעמים הוא דופמין זול ולפעמים בתוך החוויה הזאת דרך שימוש בחומרים משנה תודעה, קורה להם משהו והם מצליחים להתפתח, אבל בעיקר אפשר לראות כמה הם זקוקים לשלווה או להאטה של המערכות. מאוד מאוד פופולרי. זה גם משהו חיצוני. עניין בחיים, הם צריכים עניין ומשמעות והם צריכים שהגוף שלהם יהיה פעיל. נגיד תראו בעניין של גוף אם הייתי אומר לכם לפני 30 שנה שאני הולך לחדר כושר ומרים משקולות, היית אומר מה אתה? אתה בבית סוהר? הדור הזה בונה גוף בחדר כושר גילאי 13 14 15 בנים ובנות הגיעו לחדר כושר, יהיו ערים לתזונה שלהם, יודעים איך החלבון, הגדיל להם את השריר, יודעים איזה מזונות הם עושים את זה ביחד. אחד מחזיק לשני יש בהם משהו, לכן אני אומר את התזאנרים. הם יודעים לתמוך בעצמם בעולמות של גוף ובעולמות של תמיכה חברתית. הבת שלי נמצאת בנוער או בכל מיני קהילות כאלה, זה תומך בהן.

אני אומר.
הנטייה שלהם להיות ילדים לא חברתיים זה הגורם הסיכוני הכי גבוה, כי אז כשהם בודדים.
מתוך אותה בדידות חוסר אונים שלהם שנרכש בלצאת החוצה מהמערכות שלהם.
זה הכי קשה להם.
זה דור שהדבר שהכי קשה לו הוא לייצר אינטימיות.
ככל שהמערכות האלה יצרו יותר טכנולוגיה ויותר פלטפורמות ואיך להתקרב אינטימיות זה פשוט איך להתקרב
בין לבין בין לגוף שלו, בת לגוף שלה, ילד להורים שלו להכין שלו לחברים שלו.
זה לא מובן מאליו.
מבט עיניים, בושה, פגיעות.

